

POZNÁMKA K VOLUNTATIVNÍ MODALITĚ

Domnívám se, že je třeba ještě přezkoumat tezi, že voluntativní modalita vyjadřuje jen vztah původce děje k ději, nikoli vztah mluvčího. Ve výpovědi *Věra musí jít domů* je beze sporu vyjádřena nutnost, aby původce děje uskutečnil děj. Stanovisko mluvčího může být však rozdílné. V jednom případě mluvčí pouze tento voluntativní vztah reprodukuje; nutnost vykonat děj může být přitom vyvolána původcem děje samotným (*Věra musí jít domů* = sama cítí povinnost jít domů) nebo jinou osobou či okolností (*Věra musí jít domů* = někdo jí přikazuje, něco ji nutí apod.). V druhém případě však pramení nutnost uskutečnit děj přímo z vůle mluvčího; máme zde co činit vlastně s funkční větou rozkazovací (*Věra musí jít domů* = *At jde Věra domů!*). V plánu výrazovém se toto dvojí stanovisko mluvčího projevuje jednak rozdílnou intonací, jednak rozdílnou možností modifikovat uvedenou výpověď z hlediska tzv. modalit jistotní: v prvním případě lze totiž do výpovědi vsunout partikule *asi*, *snad*, *pravděpodobně*, *prý*... (*Věra pravděpodobně musí jít domů*); v druhém případě je taková modifikace vyloučena.